

NOTA DE PREMSA

Xavier Trias: “Collboni actua fent veure que es canvia, per no canviar res; vol fer les polítiques de Colau, sense Colau”

Text de la Conferència de Xavier Trias ‘Per Barcelona!’

Dilluns, 11 de març de 2024.
Sala Moragues. Born CMM.

“Les eleccions del 28 de maig no anaven d’esquerres o dretes, ni tan sols anaven d’independentistes o unionistes. No. Anaven de canvi o continuisme. De fer coses noves, o de continuar fent el mateix.”

“La prioritat sempre ha de ser Barcelona. Tinc zero confiança en Collboni, però la tinc tota en Barcelona.” “Nosaltres hem actuat amb una prioritat única: Barcelona. Però l’actual alcalde crec que té altres prioritats que no són Barcelona.”

“El fet que avui l’Alcaldessa no sigui Colau ha tret pressió a la ciutat i al debat públic. Amb això Collboni es pensa que en té prou. Però no n’hi ha prou amb ser el mal menor... L’Alcalde de Barcelona no pot ser el mal menor”.

“L’Alcalde de Barcelona ha de liderar i il·lusionar. Ha de treballar i ser diligent. Ha de mostrar capacitat i força per governar. No n’hi ha prou amb anuncis, titulars i presentacions. Cal gestió i cal projecte. Cal lideratge. I això, jo, de moment, no el veig.”

“Nosaltres ja hem fet els Jocs Olímpics. Ara el nostre somni ha de ser transformar aquesta ciutat en una ciutat de benestar, d’innovació i de coneixement, perquè aquest és el millor futur que podem donar als nostres fills.”

“Cal introduir canvis en la forma com s’ha gestionat la seguretat fins ara. És imprescindible un canvi en la direcció política de la Guàrdia Urbana. És imprescindible el relleu del regidor que està al capdavant de l’àrea de seguretat, i obrir una nova etapa, amb noves maneres de fer.”

“Necessitem un alcalde que faci menys d’alcalde del PSC-PSOE, i actui més com alcalde de Barcelona. El govern municipal actual ha renunciat a exercir de capital, i ha optat per aspirar a ser només la segona ciutat d’Espanya.”

“El juny de l’any passat en Collboni va triar el càrrec en comptes del projecte; va triar el continuisme en comptes del canvi; el govern feble en comptes del govern fort; es va triar ell, en comptes de triar Barcelona. I això segurament farà que Barcelona perdi quatre anys.”

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

“Quan jo marxi deixaré el millor grup de regidors i regidores que mai ha tingut aquesta ciutat. Un grup que podria haver format un gran govern, però que també serà boníssim exercint d’oposició i construint l’alternativa. Són gent compromesa, amb els barcelonins i les barcelonines; amb la ciutat i amb el país.”

Molt bona tarda i moltes gràcies.

Us agraeixo molt que avui sigueu aquí per acompanyar-me i per escoltar-me.

Moltíssimes persones i entitats s’han mostrat interessades en acompanyar-nos i escoltar-me en aquest acte, i us ho agraeixo molt. La sala és plena de representants d’entitats, d’institucions i empreses; moltes persones que veniu a títol individual, amics i amigues, companys de Junts, regidors, consellers i afiliats, barcelonines i barcelonins.

I avui us vull donar especialment les gràcies per dues raons:

La primera, perquè mai em falleu. Sempre hi sou. Vau ser-hi el 28 de maig, amb una victòria electoral que ningú -excepte nosaltres- s’esperava. I hi sou ara.

I aquesta és la segona raó del meu agraïment: assistir a un acte o una conferència de l’alcalde sempre és molt més fàcil que no pas assistir a una conferència de qui no és alcalde; de qui avui està a l’oposició i, per tant, té menys poder per canviar les coses. Això encara us honora més; diu molt de la vostra implicació amb Barcelona, i m’omple d’esperança i il·lusió.

(Per què una conferència?)

No sóc persona de fer gaires conferències. Els que em coneixeu sabeu molt bé que a mi m’agrada parlar cara a cara, en la proximitat, de manera distesa, sense necessitat de papers... I avui, en canvi, ho faré des d’aquest faristol, seguint un discurs que he preparat, doncs crec que el moment és prou important.

En primer lloc, i abans de començar, deixeu-me posar-hi context:

Des de fa molts anys, els alcaldes i alcaldesses de Barcelona, quan arriba el mes de gener, fan un acte al Col·legi de Periodistes, un acte que porta per títol ‘L’Alcalde Respon’, i que consistia en una conversa-entrevista amb el degà, atenent preguntes dels periodistes col·legiats. Enguany aquest acte va ser una mica diferent.

Es va celebrar el 29 de febrer. I va començar amb un discurs d’en Jaume Collboni. Una intervenció de 45 minuts on va anunciar:

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

- Que Barcelona tindrà una inversió pública de 10.600 milions d'euros fins l'any 2035... (una afirmació molt agosarada per un alcalde que encara no ha aprovat el pressupost).
- Que amb aquesta inversió, que segons ell és la "Transformació del Segle", Barcelona està iniciant un canvi històric comparable a les Exposicions Universals i als Jocs Olímpics.
- I que aquesta inversió crearà, i cito textualment la nota de premsa, "quasi 175 mil llocs de treball"... Fixar l'atenció de la gent l'any 2035 és per no parlar de l'any 2027. És el que fan els mags, crear falses il·lusions.

Sempre que m'ha tocat estar a l'oposició, he fet una intervenció de resposta als anuncis i reflexions que l'alcalde o alcaldessa del moment feia en la trobada del Col·legi de Periodistes. Ienguany, no podia ser de cap altra manera, també vaig anunciar que la faria. De fet, fins i tot li vaig dir al mateix alcalde.

Ho podia haver fet en una roda de premsa, o en una entrevista... Però he pensat que el millor seria una conferència, perquè no vull limitar-me a respondre l'alcalde, sinó que vull fer una reflexió que va molt més enllà.

Crec que en aquests moments, tinc una situació privilegiada per poder fer una resposta clara, i no condicionada. La meva trajectòria, el nostre compromís per Barcelona i per Catalunya, el resultat electoral i, sobretot, el fet que jo mai més seré candidat a l'alcaldia, em permet dir unes coses que potser d'altres no poden o no s'atreveixen.

Aquesta és la qüestió. Dir les coses tal com són.

(On és el canvi?)

Fa poc més d'un any, el 6 de febrer de l'any passat, en un altre escenari, en aquell cas l'Auditori, vaig fer una altra conferència. Segur que alguns de vosaltres hi va ser i ho recordeu. Jo era una persona ja retirada de la política activa. Gaudint dels amics, de la família, de la intensa vida social i cultural de la nostra ciutat... Això sí, com moltes altres persones, estava molt preocupat per la ciutat, per com s'estava gestionant.

I aquell dia, donant resposta a moltíssims barcelonins i barcelonines que m'ho havien demanat, vaig oficialitzar el meu retorn, la meva candidatura per tornar a ser l'alcalde de Barcelona. I us vaig dir: "La ciutat no funciona. La seguretat, la neteja, l'habitatge, la mobilitat, la gestió municipal... No s'ha resolt ni un sol dels problemes que ja teníem, i en canvi s'han generat problemes que abans no hi eren".

Penseu un moment en aquestes frases que us acabo de recordar... **De veritat creieu que avui estem millor? Jo no. És aquest el canvi que la immensa majoria dels barcelonins i les barcelonines reclamaven i encara**

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

reclamen? No. De veritat avui es pot viure millor a Barcelona que ara fa un any? No.

Moltes de les candidatures que ens vam presentar a aquelles eleccions, vam dir que nosaltres faríem possible aquell canvi.

Ho dèiem nosaltres.

Ho deia en Maragall, que l'Ada Colau i Jaume Collboni van apartar de l'alcaldia amb el vot de Manuel Valls. Arribava a les eleccions defraudat, veient que el suport que havia donat al govern municipal de comuns i socialistes no havia funcionat.

Ho deia també -o potser ho feia veure- en Jaume Collboni. Havia abandonat el govern municipal, deixant els seus regidors, cosa increïble, per poder distanciar-se d'Ada Colau, i fer veure que ell no en tenia cap responsabilitat, i poder criticar l'actuació del govern municipal.

Així doncs, i aquesta és una afirmació que faig amb tota la rotunditat, les eleccions del 28 de maig no anaven d'esquerreres o dretes, ni tan sols anaven d'independentistes o unionistes. No. Les eleccions del 28 de maig varen anar de canvi o continuisme. De fer coses noves, o de continuar fent el mateix.

Justament per això, en tota la campanya, sempre vaig dir, sense amagar-me, que volia ser alcalde plantejant un pacte a Collboni i Maragall, per fer un govern fort. El govern fort que Barcelona necessitava i necessita.

De vegades la vida et dona sorpreses. I en aquest sentit és ben curiós que, aquells que llavors em deien que en cap cas volien formar part d'un govern on hi fos l'altre (és a dir, Esquerra vetava el PSC, i el PSC vetava Esquerra), avui hagin aprovat la tramitació del pressupost de l'Ajuntament (i recolzin el de la Generalitat).

(Guanyem les eleccions, però no tenim l'alcaldia)

Vam guanyar les eleccions del 28 de maig. Ho vam fer contra pronòstic – encara recordo les enquestes de la nit electoral que ens baixaven al tercer lloc-. Vam guanyar per a sorpresa de molts, que no s'ho esperaven pas.

Però no vaig ser escollit alcalde... Collboni, especialista en guanyar als despatxos allò que mai ha guanyat a les urnes -ha perdut en les tres ocasions en què s'ha presentat-, va aconseguir arribar a l'alcaldia per aturar un alcalde independentista.

Obro un petit parèntesi... La setmana passada segurament vau escoltar o llegir les declaracions que va fer en Collboni adreçant-se a l'Ada Colau i la seva exigència de pactar govern i pressupost. **En Collboni va dir que “primer van les polítiques i després les cadires”... No em puc creure com pot dir això**

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

sense posar-se vermell... Ho diu ell, que va ser escollit alcalde pactant amb Comuns i PP, sense cap acord programàtic, sense acordar cap política, només per accedir a “la cadira” d'alcalde...

Tanco parèntesi.

Jo us deia que l'excusa va ser impedir un alcalde independentista a Barcelona. Però això va ser una cortina de fum que només es va creure el PP. La realitat era molt més material: **Collboni volia accedir a l'alcaldia a qualsevol preu, el que fos. I aquella votació va permetre a Pedro Sánchez i Núñez Feijoo passejar-se per Espanya en campanya electoral dient que havien impedit que l'alcalde de Barcelona fos independentista.**

I aquesta és una actuació que ja s'està repetint molt i hauria de preocupar-nos. Ada Colau va ser alcaldessa amb els vots del PSC i els vots decisius d'en Valls; Jaume Collboni arriba a l'alcaldia amb els vots de Comuns i el PP... I si no vigilem, encara ens trobarem de president de la Generalitat en Salvador Illa amb els vots de PP.

I aquests dies no puc evitar preguntar-me... si tan important era evitar que els independentistes governessin la ciutat..., com s'explica que ara Collboni pacti amb Esquerra la tramitació del pressupost, i Salvador Illa doni suport als pressupostos de Pere Aragonès i apuntali el seu govern en minoria? És que Esquerra ha deixat de ser independentista?

La qüestió és que Collboni es va assegurar l'alcaldia amb una mala jugada, amb un pacte que no tenia res a veure amb polítiques o programa. I ho va fer com ho va fer. Dos dies abans em deia que amb la negativa dels Comuns a votar-lo, no li sortien els números. Que si hi havia algun canvi, em trucaria... Mai vaig rebre aquella trucada.

No explico això pensant de manera nostàlgica en allò que podria haver estat i no va ser. No. En cap cas. Ho esmento perquè us vull explicar el que ha passat des de llavors.

(Mà estesa, per Barcelona)

Segurament el primer que recordeu és el “que us bombin a tots!”. Va ser una reacció d'enfadat, no tant per allò que va passar, sinó pel com va passar. I la meva actitud d'aquests darrers mesos podia haver-se mantingut allà, en l'actitud del “que us bombin”. Però no ha estat mai així.

Nosaltres volíem un govern fort que fes el canvi que la ciutat necessitava. I jo volia ser-ne l'alcalde. Però un cop això no va poder ser, en comptes de llepar-nos les ferides i estar enfadats, vàrem fer una altra cosa: vàrem prioritzar la ciutat i la seva gent; i vàrem prioritzar el canvi que ens han reclamat i demanat.

Va ser amb aquesta premissa que vàrem oferir el suport del grup municipal per formar govern. Per assegurar que es pogués fer el canvi que la ciutat necessita

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

i els barcelonins i les barcelonines reclamen. Per tenir un Govern municipal fort que pugui afrontar els grans reptes que tenim com a ciutat. Vaig dir-li a l'alcalde que jo no formaria part de cap Govern. Que el meu grup estava disposat a negociar un programa de canvi i progrés per Barcelona. I que jo marxaria, no em quedaria ni al govern ni a l'oposició.

Aquesta va ser l'oferta que vàrem fer, pensant en Barcelona, i oblidant qualsevol qüestió personal. Superant la poca o gens de confiança que em genera en Jaume Collboni. Perquè la prioritats sempre ha de ser Barcelona. **Tinc zero confiança en Collboni, però la tinc tota en Barcelona.**

I és per això que hem estat oberts a parlar-ne. Durant aquests mesos, hem parlat abastament. Molt. Però no han negociat gens. Perquè una cosa és dialogar, i una altra és negociar. **Nosaltres hem actuat amb una prioritats única: Barcelona. Però l'actual alcalde crec que té altres prioritats que no són Barcelona.**

La ciutat va votar un canvi. Ens hem ofert a fer Govern. I no ha estat possible per interessos aliens a Barcelona i a la seva gent. I ara tenim un Govern feble, sense estratègia, que viu de la inèrcia i de les fotos, que no està present en els grans reptes que tenim, i que correm el risc que deixin la ciutat anestesiada per interessos partidistes.

Necessitem un Govern que doni resposta al dinamisme que malgrat tot té la ciutat. Que doni resposta a les persones, a les famílies, als treballadors, a les entitats, als emprenedors i a les empreses. I aquest Govern no el tenim, ni se l'espera.

(Barcelona no va bé)

Des del començament d'aquest mandat escoltem un discurs triomfalista que ara tot va bé. Que Barcelona, ara sí, funciona molt bé. Que "Barcelona ha tornat", que "Barcelona està en marxa", que Barcelona construeix "una nova centralitat"... Tot això són eslògans del seu partit, que l'alcalde aplica a Barcelona, i pels quals espero no paguem drets d'autor... Eslògans que tenen més a veure amb la futura campanya electoral a Catalunya que no pas amb la realitat de la ciutat de Barcelona. Perdoneu, però quan escolto Collboni em recorda aquell "España va bien" que el temps ha demostrat que era més eslògan que realitat.

Feu-vos una pregunta: **Avui es viu a Barcelona millor que fa un any?** Aquestes setmanes li he preguntat a molta gent. I gairebé tothom em diu que No. Avui viure a Barcelona és més car i més insegur. Costa més arribar a final de mes. Els lloguers són més alts. Necessitem millors llocs de treball. I tenim les pitjors dades delinqüencials en molts anys.

I Barcelona avui està més neta i endreçada que fa un any? Tampoc. Per molts diners que gastin en publicitat del Pla Endreça, Barcelona no està més neta, i l'espai públic està poc cuidat -els milers d'arbres que s'han hagut de

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

tallar per manca de manteniment són un patrimoni que trigarem molts i molts anys en recuperar-. I podem parlar de mobilitat -o millor dit, de la no mobilitat-. I del desgovern absolut del turisme. I de com triga i triga l'ajuntament a atorgar una llicència d'obres o activitats. I de quant triguen les entitats a cobrar les subvencions. Això només són uns exemples de la Barcelona d'avui. Que no poden esperar l'any 2035...

(Que Ada Colau no sigui alcaldessa ha tret pressió)

Us he dit que parlaria clar. Com faig sempre. Sí que hem millorat en una cosa. Avui la ciutat no viu la divisió del mandat anterior. El fet que avui l'Alcaldessa no sigui Colau ha tret pressió a la ciutat i al debat públic. **Amb això, ell – l'alcalde-, es pensa que en té prou.**

Però de moment la tramitació del pressupost l'ha aprovat inicialment amb els vots d'Esquerra i dels Comuns de Colau... El mateix tripartit dels darrers anys.

Però no n'hi ha prou amb ser el mal menor... L'Alcalde de Barcelona no pot ser el mal menor. L'Alcalde de Barcelona ha de liderar i il·lusionar. Ha de treballar i ser diligent. Ha de mostrar capacitat i força per governar. No n'hi ha prou amb anuncis, titulars i presentacions. Cal gestió i cal projecte. Cal lideratge. I això, jo, de moment, no el veig.

(Ciutats en primera línia per afrontar grans reptes)

El més important és saber quina ciutat volem. Una ciutat de benestar. De cohesió social, que eradiqui la pobresa i això no es pot fer sense produir activitat econòmica. Barcelona és una ciutat industrial, de comerç, de turisme, de cultura, d'esports, de noves tecnologies, de serveis sanitaris, socials... I mai s'ha d'anar contra aquesta diversitat, que és bàsica per la creació de llocs de treball. Això vol dir reforçar l'educació en les escoles, en la formació professional i en les universitats; potenciar la formació al llarg de tota la vida, i impulsar l'esperit innovador, la creativitat i la recerca.

Moltes ciutats somien amb fer uns Jocs Olímpics. I està molt bé. Nosaltres ja els hem fet. I ara el nostre somni ha de ser un altre: transformar aquesta ciutat en una ciutat de benestar, d'innovació i de coneixement, perquè aquest és el millor futur que podem donar als nostres fills. Vivim en un món que canvia a gran velocitat i cada dia ens genera nous reptes que hem de superar.

Un món on les ciutats són en primera línia. Els grans debats sobre els canvis que ens afecten a nivell global s'estan fent en les ciutats. I la transformació de la nostra societat passa per les ciutats. **En funció de com actuem aconseguirem reduir les desigualtats, i construir una ciutat per viure; o ajudarem a reduir la nostra petjada ecològica, reduint les emissions; o afavorirem el creixement sostenible, fent una ciutat policèntrica, promovent el talent i donant suport a l'emprenedoria.**

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

I igualment hem de donar resposta als canvis demogràfics: augmenta la nostra esperança de vida, es redueix la natalitat, i alhora hem de ser capaços d'integrar els nous barcelonins que arriben com a emigrants d'altres països.

I tot això ho hem de fer promovent ciutats democràtiques i participatives, on les ciutadanes i els ciutadans deixin de ser espectadors per convertir-se en actors. La gestió urbana i el model de ciutat tenen una gran importància. Segons com els definim poden ser agents de canvi positiu, o accelerants negatius. De com planifiquem, dissenyem, millorem, reabilitem i construïm les nostres ciutats i territoris, dependrà una qüestió tan fonamental com és la conservació de recursos naturals escassos, l'eficiència en l'economia, i la qualitat de vida de les persones.

A Barcelona i a Catalunya tenim una gran sort. Comptem amb una característica única: el nostre Tercer Sector Social, que ens ajuda a donar resposta a gran part de les necessitats socials que tenim. I l'hem de recolzar i posar en valor. Li hem de donar seguretat jurídica, continuïtat en el finançament, i ajuda en la professionalització. Ells arriben allà on l'administració no ho fa. I això fa una ciutat i un país millor.

Aquesta és la principal feina d'un alcalde: Nosaltres volem que Barcelona fos la millor ciutat pels barcelonins i les barcelonines. Treballes per fer que la teva ciutat sigui la millor ciutat on viure, que els teus veïns i veïnes tinguin la millor qualitat de vida, gaudeixin de progrés econòmic, i visquin amb el major benestar possible. I que això arribi a tothom.

Aquest és l'objectiu que guia les nostres actuacions, que guia el nostre grup de regidors i regidores, i que guia el meu partit, Junts per Catalunya. I per això, ja us anuncio que **votarem en contra del pressupost de l'Ajuntament que ha presentat en Jaume Collboni. Farem una oposició exigent en favor de Barcelona i la seva gent, i treballarem per ser l'alternativa.**

(Un pressupost per fer el mateix dels darrers vuit anys)

Aquests dies segur que heu escoltat que el pressupost que ha presentat l'alcalde és el millor pressupost de la història, el més social, el més progressista, el més... millor! No existeixen prou adjectius per descriure aquesta meravella. I també escoltareu que si no s'aprova, serà un desastre per la ciutat. I tot serà culpa i responsabilitat d'aquells grups que no el votem.

N'hi ha gent que se'l creu i em diu: "Trias, hauries d'ajudar en Collboni. Hauries de votar-li el pressupost." No ho farem.

No us deixeu enganyar. En primer lloc, si aquest pressupost és tan urgent i tan necessari, deixar-lo cinc mesos al calaix com ha fet l'alcalde, sense negociar res, ha estat una irresponsabilitat. A l'octubre ja el podria haver aprovat amb una qüestió de confiança, un mecanisme que serveix per quan no aconseguixes la majoria de vots per aprovar-lo. Ho podia haver fet fa cinc mesos. Estaria funcionant des de l'u de gener. Si els Comuns no li donen

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

suport en l'aprovació definitiva del ple de març, l'alcalde haurà de fer igual. L'haurà d'aprovar amb una qüestió de confiança. Cinc mesos més tard. Cinc mesos perduts.

Tots hem utilitzat aquest mecanisme. I en Collboni també pot fer-ho. Malgrat que en **Collboni pot ser el primer alcalde que aprovi el pressupost en una qüestió de confiança, sense haver obtingut abans la confiança de la ciutadania a les urnes.**

No podem votar els pressupostos d'un govern que no funciona.

Us ho deia en començar. Jo continuo pensant que **Barcelona necessita un canvi. Un canvi que Collboni no està fent.** I us poso només 5 exemples que ens separen totalment de la seva manera de fer:

1.Primer, Barcelona necessita un govern fort que faci funcionar l'Ajuntament

El que és segur és que, **des de fa nou mesos, tenim un govern de 10 regidors que no arriba a gestionar el dia a dia, i encara menys a afrontar les polítiques i els reptes que la ciutat necessita.**

Barcelona té una gran força. I té moltíssimes potencialitats. Però també té problemes i grans reptes de futur que ha de superar. Per fer-ho, és imprescindible un Ajuntament que acompanyi, que funcioni, un Ajuntament habilitador, que sigui un aliat del tercer sector, que confii en la societat civil i en la ciutadania, que promogui l'activitat econòmica i que ho faci creient fermament en la col·laboració públic privada. I que gestioni bé. Que quan demanes una llicència o has de cobrar una subvenció, aquesta arribi a temps.

Necessitem un Ajuntament que funcioni i que ajudi a fer funcionar la ciutat, esdevenint part de la solució i deixant de ser part del problema. Això no ha passat en els dos mandats de Colau, i tampoc està passant en aquests darrers 9 mesos.

2.-Segon. Volem una ciutat on funcionin bé els serveis bàsics. Una ciutat neta, endreçada i segura.

És molt difícil afrontar els reptes de futur si ets incapaç de gestionar bé aquells serveis que són bàsics: la seguretat -o millor dit la inseguretat-, la neteja, el manteniment de l'espai públic, o la mobilitat i el transport.

L'any passat els delictes es van incrementar un 19 per cent. I les dades d'incivisme que ens van lliurar la setmana passada són molt dolentes. Avui Barcelona és més insegura que fa un any. I en comptes d'afrontar solucions, es prefereix anunciar invents –com la idea de nomenar un alcalde de nit-; o no es cuida la col·laboració amb altres administracions -el conflicte institucional entre Guàrdia Urbana i Mossos ha estat molt greu-.

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

Aviat farà cinc anys que Collboni i Batlle dirigeixen la seguretat d'aquesta ciutat. I la inseguretat continua estant dalt de tot en les preocupacions de la ciutadania. Any rere any, ha estat un fracàs. 5 anys és temps més que suficient per veure que això no va, no funciona.

I estem d'acord que cal lluitar contra la reincidència; que cal augmentar el nombre de jutjats de justícia ràpida; i que hem de fer una nova ordenança de civisme. Però també **cal introduir canvis en la forma com s'ha gestionat fins ara. És imprescindible un canvi en la direcció política de la Guàrdia Urbana. És imprescindible el relleu del regidor que està al capdavant de l'àrea de seguretat, i obrir una nova etapa, amb noves maneres de fer.**

3.-Tercer. Volem una ciutat que treballi per reduir les desigualtats. Una Barcelona que no deixi ningú enrere.

No sentim parlar mai l'alcalde Collboni sobre una altra realitat existent a Barcelona: les llars i les famílies que pateixen pobresa. Gairebé 4 de cada 10 infants i adolescents de la ciutat es troben en risc d'exclusió social; 3 de cada 10 viuen en llars amb algun endarreriment en els pagaments relacionats amb l'habitatge i 2 de cada 10 viuen en habitatges que no es poden mantenir a una temperatura adequada. El 80% d'aquests infants que viuen en situació de pobresa seran adults pobres. Calen polítiques preventives que incloguin les causes multifactorials de la pobresa infantil, i que incideixin en l'educació, l'habitatge, la salut i el lleure.

Barcelona ha de tenir cura de totes les persones, però especialment de les que estan en situació més vulnerable, per raó socioeconòmica o de dependència. L'obsessió de tot Alcalde ha de ser lluitar amb totes les forces contra la pobresa infantil, la inclusió de les persones amb discapacitat, el benestar de les persones grans i per l'èxit educatiu, que és la garantia de progrés de les futures generacions. Defensem acordar una estratègia integral de ciutat contra la pobresa infantil i un gran acord per l'èxit educatiu i contra l'abandonament escolar. I hem de portar a terme una lluita constant contra el consum de droga, especialment entre els joves.

4.-Quart. Hem de fer un gran pacte de ciutat per l'Habitatge.

A Barcelona tenim un greu problema d'accés a l'habitatge. El preu del lloguer està en màxims històrics, som de les ciutats on la compra de l'habitatge és més cara, i a més hem sofert una aturada gairebé absoluta de la construcció a la ciutat. De fet, el problema actual en habitatge rau, en molt bona part, en els molts anys de polítiques equivocades.

A Barcelona es van construir milers d'habitatges de protecció pública, però tots es destinaven a la venda, a resoldre el problema d'aquell moment, sense pensar en el futur. I per això avui tenim un dels més baixos parcs de lloguer d'habitatge públic, i a diferència de moltes ciutats europees, tenim ben poc patrimoni en sòl i habitatge. I ara tenim un problema que no té fàcil ni ràpida solució. Tot el contrari.

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

En la passada campanya ja vaig avisar que calia més rigor i grans acords. I que no podíem caure en l'espectacle frívol de veure qui prometia construir més o menys milers de pisos. I això és exactament el que ara està passant: a cada discurs de l'alcalde, la xifra d'habitatges promesos s'incrementa. Després de 8 anys de promeses incomplertes, sembla que res no ha canviat. I això no està gens bé. Darrera de cada habitatge promès hi ha moltes persones i famílies que s'il·lusionen.

Recordeu quan algú deia que resoldre el problema de l'habitatge era només un problema de voluntat política? Ara tothom ha de tenir molt clar que no es tan senzill i no serà ràpid de solucionar. Farem un seguiment molt acurat de cadascuna de les xifres que diu l'alcalde, demanant informació de cada promoció, de cada inici d'obra i de cada lliurament de claus.

Quan vaig ser alcalde vaig imposar la norma que tot l'habitatge públic havia de ser de lloguer, per corregir les polítiques del passat, i ara vetllarem perquè això continuï així. Ens oposarem a qualsevol intent de venda d'habitatge públic que pugui promoure el govern municipal.

5.-I Cinquè i darrer exemple. Barcelona ha d'actuar com a capital de Catalunya.

Jo no vull una Barcelona subordinada a res ni ningú. Barcelona no és segona de ningú, ni de cap altra ciutat. Barcelona ha estat, és i serà sempre capital de Catalunya, capital de la catalanitat i capital del català; perquè sí, Barcelona és la capital del català encara que el senyor Collboni no hi cregui, i és la llengua que parlem i defensem.

Barcelona, a més a més, és impulsora de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i una de les feines de l'alcalde és generar col·laboració amb tots els pobles i ciutats de Catalunya, preocupant-nos per la sequera i el canvi climàtic, buscant solucions de futur.

I ens preocupa molt l'afició que l'actual alcalde té per anar a fer-se fotos a Madrid, i explicar que Barcelona ha tornat. Quan l'alcalde diu que Barcelona ha tornat, el que han de tornar són els diners que no s'executen dels pressupostos de l'Estat; el que han de complir és amb les inversions previstes i sempre endarrerides. La setmana passada es van publicar les xifres i són una autèntica vergonya. Igual que és una vergonya que l'alcalde ho accepti sense dir res!.

Necessitem un alcalde que faci menys d'alcalde del PSC-PSOE, i actuï més com alcalde de Barcelona. Venim de dos mandats on l'alcaldessa i el govern municipal van renunciar a reclamar allò que ens pertoca, provocant que moltes de les grans infraestructures i inversions que l'Estat tenia pendents continuïn igual. Endarrerides, inacabades, fora de termini, o sense programació...

Notem a faltar una aposta decidida per avançar en les infraestructures: aeroport, port, transport, biblioteca, corredor mediterrani, l'hospital clínic...

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

I també manca sentir com a nostres infraestructures que està fent la iniciativa privada, com per exemple el centre de recerca de la Caixa.

I amb en Jaume Collboni en comptes de millorar, ha empitjorat. **El govern municipal actual ha renunciat a exercir de capital, i ha optat per aspirar a ser només la segona ciutat d'Espanya. Ha renunciat a fer sentir la seva veu en defensa dels barcelonins i les barcelonines, que avui són tractats com a ciutadans de segona.**

Nosaltres **ens comprometem, amb els nostres diputats i diputades, a utilitzar la força que tenim al Congreso per fer sentir la veu i l'exigència dels barcelonins i les barcelonines. El nostre grup municipal farà aquella feina que sabem que l'alcalde no farà.** I ens posem a disposició de tots vosaltres.

I acabo.

Avui som aquí al Born perquè aquest espai també és part del missatge que us volia transmetre. És el perfecte exemple de la degradació que ha patit la ciutat aquests darrers temps. Fa vuit anys, amb l'excusa de fer-lo millor i ampliar els seus objectius, van diluir la idea per la qual havia nascut aquest espai. Han estat 8 anys en els quals el Born, igual que la ciutat, han perdut empena, s'han anat empetitint, fins al punt que costen de reconèixer. Aquest espai que és un símbol de la història i identitat de la nostra ciutat, és també una mostra que la nostra és una ciutat construïda a si mateixa.

Barcelona només s'ha fet gran gràcies a les seves pròpies forces, al seu talent, al seu orgull i el de tota la gent de la ciutat, del país i de tot arreu que l'ha lluitat, treballat i construït. La gran força de Barcelona és aquesta: l'empena, enginy i ganes de progrés dels seus habitants al llarg de la història. I és evident que el país no seria el mateix sense la força i l'impuls de la seva capital, però alhora, **Barcelona** no seria el que és sense el conjunt de **Catalunya**, sense la manera de ser, el dinamisme i la identitat del país.

I per això és imprescindible un espai com el Born. Que ens recorda justament això. Després de ser responsable de la seva degradació formant part del Govern de Colau, ara han decidit tornar a canviar el sentit del Born. I han proposat reformular-lo i integrar-lo al museu d'història.

Aquesta és la manera de fer de l'actual govern. Fer veure que es canvia, per no canviar res. Fer les polítiques de Colau, sense Colau.

El juny de l'any passat en Collboni va triar el càrrec en comptes del projecte; va triar el continuisme en comptes del canvi; l'anar fent en comptes d'avançar; el govern feble en comptes del govern fort; es va triar ell, en comptes de triar Barcelona. I això segurament farà que Barcelona perdi quatre anys.

**TRIAS
PER BCN**

NOTA DE PREMSA

Jo marxaré. Deixaré l'ajuntament tal i com vaig dir. No serà avui i no serà demà. Encara estaré un temps breu. Dijous passat va passar una cosa molt important per aquesta ciutat i per aquest país. Es van posar les bases de l'amnistia. Vull veure com evoluciona i poder ajudar en tot allò que pugui. I, sobretot, tinc moltes ganes de poder saludar ben aviat, a Barcelona, persones que m'estimo i que fa set anys que no han pogut tornar.

Quan jo marxi deixaré el millor grup de regidors i regidores que mai ha tingut aquesta ciutat. Un grup que podria haver format un gran govern, però que també serà boníssim exercint d'oposició i construint l'alternativa. Són gent compromesa. Amb els barcelonins i les barcelonines, amb la ciutat i amb el país.

I estigueu segurs que són aquí, fent de regidors, pel mateix motiu que hi sóc jo. Per Barcelona. I per tota la seva gent.

Moltes gràcies.

Barcelona, 8 de març de 2024

**TRIAS
PER BCN**